

Η Θέτιδα έκανε στον Πηλέα γιο που, κατά τον Απολλόδωρο, τον έβγαλαν Λιγύρωνα. Θα τον έλεγαν Αχιλλέα (από το στερητικό α και το χείλος): «Επειδή τα χείλη του δεν ήπιαν ποτέ γάλα από τον μαστό της μητέρας του», γράφει ο Απολλόδωρος. «Από το άχος», τον καημό της μάνας του που τον έχασε νωρίς, πιστεύει ένας σχολιαστής της Ιλιάδας του Ομήρου. «Από το στερητικό α και τη λέξη χιλός (τροφή από χόρτα, συνήθως για ζωντανά, ταγή)», υποστηρίζει ο Ευστάθιος, «επειδή ποτέ δεν έφαγε χορταρικά αλλά μεγάλωσε με το κρέας άγριων ζώων». Η Θέτιδα πάντως, έπαιρνε το μωρό κάθε νύχτα και το έβαζε στη φωτιά, να κάψει κάθε θνητό του στοιχείο. Κάθε πρωί, το άλειφε με αμβροσία για να μείνει αθάνατο. Είχε σχεδόν ολοκληρωθεί αυτή η διαδικασία, όταν ένα βράδυ ξύπνησε ο Πηλέας, δεν είδε δίπλα του την Θέτιδα και βγήκε να την αναζητήσει. Απορροφημένη στο έργο της με την φωτιά, η Θέτιδα δεν τον κατάλαβε. Βλέποντας το παιδί του πάνω από τις φλόγες, ο Πηλέας έβαλε τις φωνές. Η Θέτιδα θύμωσε, παράτησε το μωρό κι έφυγε από το παλάτι επιστρέφοντας στον βυθό της θάλασσας, κοντά στις αδελφές της.

Σύμφωνα με άλλη εκδοχή, δεν είχε άδικο ο Πηλέας που έβαλε τις φωνές στην γυναίκα του. Ως τότε, είχε χάσει έξι γιους, τους οποίους η Θέτιδα έβαζε στη φωτιά, όχι για να τους κάνει αθάνατους αλλά για να διαπιστώσει, αν ήταν αθάνατοι όπως αυτή. Τα νεογέννητα πέθαιναν. Ο Αχιλλέας ίσα που γλίτωσε. Ο Πηλέας της τον άρπαξε από τα χέρια την τελευταία στιγμή. Μάλιστα, η φωτιά είχε ήδη κάψει τον αστράγαλό του. Παλαβωμένος, ο Πηλέας πήρε το μωρό στα χέρια του κι έτρεξε στον φίλο του, Κένταυρο Χείρωνα, να τον γιατρέψει. Ο Κένταυρος πήγε στον τάφο ενός Γίγαντα, του Δαμύσου, ξέθαψε το πτώμα, πήρε τον αστράγαλό του και τον εφάρμοσε στο πόδι του μωρού, στη θέση του καμένου αστράγαλου. Αυτός ο Δάμυσος ήταν ο πιο γρήγορος από τους Γίγαντες. Την γρηγοράδα του απέκτησε ο Αχιλλέας, έχοντας τον αστράγαλό του. Στην Ιλιάδα, ο Όμηρος δεν παύει να τον αποκαλεί γοργοπόδαρο. Και στον δανεικό αστράγαλό του οφείλεται και ο θάνατός του, κατά την ίδια εκδοχή: Κάτω από τα τείχη της Τροίας, τον κυνηγούσε ο Απόλλωνας, όταν ο αστράγαλος ξέφυγε από την θέση του. Ο Αχιλλέας σκόνταψε, έπεσε, σκοτώθηκε. Κανένας δεν τον σκότωσε. Αποκλειστικά υπεύθυνη για τον θάνατό του ήταν η ίδια η μάνα του.

Υπάρχει και η άποψη ότι την γρηγοράδα του ο Αχιλλέας την χρωστούσε στον Γίγαντα Δάμυσο όχι από τον αστράγαλο που δόθηκε ο Χείρωνα τοποθέτησε στο πόδι του αλλά από το ότι ο Κένταυρος τον έτρεφε με τα οστά του. Σύμφωνα με αυτή την άποψη, ο θάνατος του ήρωα οφείλεται σε βέλος του Απόλλωνα.

Κατά άλλη εκδοχή, που πολλοί πιστεύουν ότι δημιουργήθηκε στα ελληνιστικά (τα μετά τον θάνατο του Μεγαλέξανδρου, το 323 π.Χ.) χρόνια, η Θέτιδα βουτούσε τον νεογέννητο

Αχιλλέα στα νερά της πηγής Στύγας, κρατώντας τον από την φτέρνα. Έτσι, η φτέρνα του Αχιλλέα, το μόνο μέρος του σώματός του που δεν βαφτίστηκε στα νερά της Στύγας, έγινε και το μοναδικό τρωτό του σημείο. Είναι η «αχιλλειος πτέρνα» όπως έμεινε να ονομάζεται, το πιο αδύναμο σημείο σε κάθε περίπτωση, αυτό το οποίο, αν χτυπηθεί, γκρεμίζει το όποιο σχέδιο ή οικοδόμημα ή έργο.

Ο Πηλέας παρέδωσε τον μικρό γιο του στον Κένταυρο Χείρωνα, να τον μεγαλώσει, και ο ίδιος έμεινε μόνος να βασιλεύει στην Φθία.

(τελευταία επεξεργασία, 1 Ιουνίου 2021)